

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim – Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Dariusz Barczak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Aneta Smug

przy udziale ---

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 roku

sprawy **A. S.** , syna R. i W. z domu R., urodzonego (...)oku w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 marca 2015 roku w O. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Św. z dnia 6 września 2010 roku sygn. akt II K 609/10 z art. 280§1kk, którą to odbywał od dnia 27 maja 2011 roku (z zaliczeniem okresów od 30.04.2010 roku do 30.04.2010 r.) do dnia 26 maja 2013 roku, z terenu piekarni (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci elementów aluminiowych o wartości 386 złotych oraz drzwi rozsuwanych o konstrukcji aluminiowo – szklanej o wartości 1600 złotych, wszystko o łącznej wartości 1986 złotych na szkodę G. S.

tj. o przestępstwo z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk

I. oskarżonego A. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, stanowiącego występki z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk i za to na podstawie art. 278§1kk skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania A. S. w sprawie od dnia 24 marca 2015 roku godz. 14.00 do dnia 25 marca 2015 roku godz. 15.35;

III. na podstawie art. 624§1kpk zwalnia oskarżonego A. S. od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W oparciu o całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. był kilkakrotnie karany za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz przeciwko mieniu.

Ostatnio na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 06 września 2010 roku wydanego w sprawie o sygn. akt IIK 609/10 A. S. został skazany za przestępstwo z art. 280§1kk i art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk, za co wymierzono mu m.in. karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres

próby 5 lat. Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2011 roku zarządzono wykonanie przedmiotowej kary pozbawienia wolności, którą skazany odbywał od dnia 27 maja 2011 roku do dnia 26 maja 2013 roku – z zaliczeniem na jej poczet okresu od dnia 30 kwietnia 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku.

W lipcu 2014 roku A. S. opuścił zakład karny. Mężczyzna jest osobą bezrobotną, a główne źródło jego utrzymania stanowią prace dorywcze. W ostatnim czasie pracował w firmie kolegi uzyskując z tego tytułu dochód w wysokości 1000 zł.

W dniu 24 marca 2015 roku A. S. udał się na teren piekarni (...) usytuowanej w O. przy ul. (...). Stamtąd zabrał w celu przywłaszczenia znajdujące się na placu mienie w postaci elementów aluminiowych o wartości 386 zł oraz drzwi rozsuwane o konstrukcji aluminiowo-szklanej o wartości 1600 zł. W sumie poza teren piekarni A. S. wyniósł mienie o łącznej wartości 1986 zł. Wraz z nim przy tych czynnościach pomagał mu S. G..

W trakcie owej czynności mężczyźni zostali ujęci przez pracownika piekarni, który nakazał im zanieśenie skradzionego mienia z powrotem na miejsce ich uprzedniego składowania.

Na miejsce zdarzenia wezwano funkcjonariuszy Policji, którzy dokonali zatrzymania A. S.. Przy użyciu urządzenia elektronicznego mężczyznę przebadano na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Pierwszy pomiar o godzinie 13.46 wskazał 0,79mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, drugi zaś z godziny 13.48 – 0,76 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Po przeprowadzeniu czynności procesowych z udziałem A. S. zwolniono go w dniu 25 marca 2015 roku o godzinie 15.35

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia oskarżonego A. S. (k. 30v w zw. z k. 46 akt sprawy IIK 294/15), protokół oględzin (k. 6 akt sprawy IIK 294/15), protokół zatrzymania A. S. (k. 13 akt sprawy IIK 294/15), protokół przeszukania pomieszczeń mieszkalnych (k. 20-21 akt sprawy IIK 294/15), karta karna A. S. (k. 62-64 akt sprawy IIK 294/15), odpis wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 06 września 2010 roku o sygn. akt IIK 609/10 wraz z adnotacją o odbyciu kary – k. 49-51 akt sprawy IIK 294/15)

W trakcie przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego (k. 46 akt sprawy IIK 294/15) **A. S.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył stosunkowo obszernie wyjaśnienia, ściśle odnosząc się do zdarzenia z dnia 24 marca 2015 roku. Treść jego wyjaśnień wskazuje, iż w inkryminowanym czasie udał się na teren piekarni (...) skąd w celu przywłaszczenia zabrał mienie w postaci elementów aluminiowych jak również drzwi aluminiowe, które to następnie wyniósł poza teren piekarni. Tam w ukryciu skradzionych przedmiotów miał mu pomóc napotkany młody chłopak. Z wyjaśnień oskarżonego wynikało nadto, że zostali ujęci przez pracownika piekarni, który nakazał im zwrócić zabrane mienie.

Również przed Sądem (k. 30v akt sprawy niniejszej) **A. S.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Potwierdził uprzednio złożone wyjaśnienia, podtrzymując jednocześnie złożony przez siebie w dniu 17 września 2015 roku wniosek w trybie art. 387kpk, zmodyfikowany na rozprawie w dniu 15 października 2015 roku – o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego i wymierzenie mu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności.

A. S. (dowód: oświadczenie oskarżonego k. 30-30v, dane osobowe k. 38-41akt sprawy IIK 294/15, karta karna 62-64akt sprawy IIK 294/15) jest 36-letnim kawalerem. ma dwóch synów w wieku 9 lat i 2 miesiące, na które nie jest obciążony obowiązkiem alimentacyjnym. Posiada wykształcenie zawodowe – z zawodu elektromechanik. Pracuje dorywczo w firmie kolegi, uzyskując z tego tytułu dochody rzędu 1000 zł. Karany za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz mieniu. W lipcu 2014 roku opuścił zakład karny. Zdrowy – nie leczony psychiatrycznie.

Sąd zważył, co następuje:

W trakcie niniejszego procesu – zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem oskarżony A. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył stosunkowo obszernie wyjaśnienia, ściśle ustosunkowując się do zdarzenia

z dnia 24 marca 2015 roku. Oskarżony nie kwestionował swego sprawstwa, opisał okoliczności popełnienia przedmiotowego występku, które znalazły pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego były rzeczowe, spójne i logiczne. Jako takie w pełni zostały uznane za wiarygodne.

Wymienione w akcie oskarżenia do ujawnienia i odczytania na rozprawie dowody nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Nie budziły zastrzeżeń co do swej autentyczności i rzetelności i jako takie też w całości zostały opatrzone przez Sąd przymiotem wiarygodności.

Przechodząc do kwalifikacji prawnej czynu:

Przedmiotem ochrony przestępstwa stypizowanego w art. 278§1kk jest własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne do rzeczy ruchomej tj. przedmiotu materialnego, wyodrębnionego i mogącego samodzielnie występować w obrocie oraz przedstawiającego wartość majątkową. Zachowanie się sprawcy polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, przy czym przez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Zabór rzeczy może zostać dokonany tylko działaniem. Kradzież jest przestępstwem materialnym, a do jego znamion należy skutek w postaci objęcia rzeczy wyjętej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy. Przestępstwo to należy do kategorii przestępstw kierunkowych, a zatem zachowanie sprawcy ukierunkowane musi być na określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Z całą stanowczością podkreślić należy, że celem działania sprawcy musi być włączenie rzeczy do majątku sprawcy, objęcie jej w posiadanie lub postępowanie z nią jak z własną.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego, bezspornym jest, iż w inkryminowanym czasie A. S. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci elementów aluminiowych jak też drzwi rozsuwanych o konstrukcji aluminiowo-szklanej – o łącznej wartości 1986 zł. Przedmioty te zostały zabrane przez niego z terenu piekarni (...) usytuowanej w O. przy ul. (...).

Recydywa w najogólniejszym znaczeniu oznacza powrót do przestępstwa, świadcząc dobitnie o nieskuteczności stosowanych kar i środków karnych. Kodeks karny rozróżnia recydywę ogólną i recydywę szczególną, która wiąże się z powrotem do określonej w ustawie kategorii przestępstw po odbyciu kary pozbawienia wolności (art. 64kk). Recydywę ogólną, tj. powrót do jakiegokolwiek przestępstwa, sąd uwzględnia przy wymiarze kary lub środka karnego (ze względu na dotychczasowy "sposób życia" - art. 53§2kk) w zasadzie jako zwykłą okoliczność o charakterze obciążającym. Jeżeli chodzi o recydywę szczególną (recydywa

o węższym znaczeniu, nazywana niekiedy recydywą sensu stricto), to jej wyodrębnienie dotyczy osób, które już odbywały karę pozbawienia wolności i w ciągu określonego

w ustawie okresu powracają do przestępstwa "podobnego" lub do określonej kategorii przestępstw (art. 64§1 i 2kk). Jest to zatem cięższa postać recydywy, w której mieszczą się recydywiści zdemoralizowani, uporczywi lub nieprzystosowani społecznie, a także przestępcy zawodowi, którzy z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu. Nic więc dziwnego, że do przeciwdziałania tego rodzaju recydywie ustawodawca przywiązywał największą wagę. W ujęciu art. 64 § 1 recydywa szczególna w typie podstawowym zachodzi, gdy sprawca, skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślnie popełnia przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany. (Przestępstwami podobnymi w myśl art. 115§3kk są przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne).

Warunek odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy spełnia odbycie tej kary w sposób ciągły lub w kilku okresach (zob. uchw. SN z 17 IX 1991 r., I KZP 17/91, OSNKW 1992, nr 1-2, poz. 1).

Z dołączonych do akt sprawy niniejszej karty karnej oraz odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 06 września 2010 roku o sygn. akt IIK 609/10 jednoznacznie wynika, iż przedmiotowego czynu A. S. dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w całości kary 2 lat pozbawienia wolności (z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 30 kwietnia 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku) orzeczonej w sprawie IIK 609/10. Karę tą skazany odbywał od 27 maja 2011 roku do 26 maja 2013 roku.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż swoim zachowaniem A. S., który w dniu 24 marca 2015 roku w O.. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Św. z dnia 6 września 2010 roku sygn. akt II K 609/10 z art. 280§1kk, którą to odbywał od dnia 27 maja 2011 roku (z zaliczeniem okresów od 30.04.2010 roku do 30.04.2010 r.) do dnia 26 maja 2013 roku, z terenu piekarni (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci elementów aluminiowych o wartości 386 złotych oraz drzwi rozsuwanych o konstrukcji aluminiowo – szklanej o wartości 1600 złotych, wszystko o łącznej wartości 1986 złotych na szkodę G. S. wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk.

Stopień winy oskarżonego w odniesieniu do przypisanego mu czynu jest wysoki, zważywszy na fakt, iż oskarżony postępując w określony sposób nie był zdeterminowany żadnymi obiektywnymi, zewnętrznymi okolicznościami, które w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwiałyby jego zachowanie. Działanie oskarżonego polegające na zaborze mienia celem przywłaszczenia go nacechowane było umyślnością. Nie bez znaczenia jest także okoliczność, iż oskarżony był już uprzednio karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Mimo to zaledwie kilkanaście miesięcy po opuszczeniu zakładu karnego, po raz kolejny dopuścił się przestępstwa kradzieży. W świetle akt sprawy niniejszej (protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym) w pełni uprawnionym jest wniosek, że w inkryminowanym czasie oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zważyć jednak należy, iż stan ten, w który notabene oskarżony sam się wprawił, nie może stanowić żadnej okoliczności umniejszającej stopień jego zawinienia, zwłaszcza, że A. S. nie jest uzależniony od alkoholu. W ślad za ugruntowanym w tej materii stanowiskiem SN wskazać należy, iż „ujemne działanie alkoholu na organizm ludzki znane jest każdemu dorosłemu człowiekowi a wobec faktu, że wypicie większej ilości alkoholu spowodowało u sprawcy ujemne następstwa w postaci obniżenia krytycyzmu oraz sprawności fizycznej i psychicznej, nie można traktować jako okoliczności mającej łagodzić stopień jego winy. (wyrok SN z 06.12.1976r. Rw 436/76 OSNKW 1977 z.1-2, poz.14).

Również stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znaczny, zważywszy na rodzaj naruszonego dobra prawnego, sposób i okoliczności jego popełnienia a także motywację oskarżonego. Oskarżony po raz kolejny dopuścił się przestępstwa przeciwko mieniu – dobru szczególnie chronionemu przez ustawodawcę, wykazując tym samym całkowity brak poszanowania dla wszelkich zasad i wartości. Oskarżony działał umyślnie, nie licząc się w ogóle z ustanowionymi zasadami prawnymi. Zważywszy na uprzednią karalność oskarżonego, w pełni uprawnionym staje się wniosek, że A. S. z przestępstwa uczynił sobie łatwy sposób na pozyskanie środków finansowych.

Przy wymiarze kary Sąd zawsze uwzględnia wszystkie okoliczności zarówno świadczące na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego.

Na korzyść oskarżonego przemawia przede wszystkim fakt, iż swoim zachowaniem nie utrudniał niniejszego postępowania. W swoich wyjaśnieniach odniósł się do wszystkich okoliczności zdarzenia. Zabrane zaś przez niego mienie w celu przywłaszczenia zostało odzyskane.

Natomiast na jego niekorzyść świadczy przede wszystkim jego uprzednia karalność, jak również fakt, iż po raz kolejny dopuścił się on przestępstwa przeciwko mieniu – dobru szczególnie chronionemu przez ustawodawcę. Nie bez znaczenia pozostaje także, że przedmiotowego czynu A. S. dopuścił się zaledwie kilkanaście miesięcy po opuszczeniu zakładu karnego. Nie był też zdeterminowany żadnymi okolicznościami zewnętrznymi, które mogłyby w

jakimś stopniu usprawiedliwić jego naganne zachowanie, które nacechowane było dużym nasileniem złej woli. Takie zachowanie jednoznacznie wskazuje, że proces resocjalizacyjny w stosunku do jego osoby nie przebiega w sposób prawidłowy. Tym samym nie zasługuje na to, by skorzystać z instytucji dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Jednocześnie biorąc pod uwagę wszystkie w/w okoliczności jak również realia sprawy niniejszej, Sąd uwzględnił wniosek oskarżonego A. S. złożony w dniu 17 września 2015 roku, zmodyfikowany w dniu 15 października 2015 roku – o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

Zgodnie z treścią art. 387§1kpk do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej oskarżony może złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Możliwość uwzględnienia wniosku przez Sąd oprócz spełnienia w/w warunków, uzależniona jest także od tego by okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budziły wątpliwości, prokurator i pokrzywdzony nie sprzeciwili się temu, zaś cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości.

W niniejszej sprawie w trakcie pierwszego przesłuchania na rozprawie głównej oskarżony A. S. dobrowolnie poddał się karze i zaproponował karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Zarówno prokurator jak i pokrzywdzony nie sprzeciwili się jego wnioskowi.

Ponieważ oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, Sąd uznając, że zarówno wina jak i okoliczności popełnionego przez niego przestępstwa nie budzą wątpliwości a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości – przy braku sprzeciwu ze strony prokuratora oraz pokrzywdzonego, uwzględnił wniosek o skazanie bez przeprowadzania postępowania dowodowego w całości.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał A. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk i na podstawie art. 278§1kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kara tego rodzaju i w tej wysokości jest adekwatna do stopnia winy oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, a także spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej oraz cele zapobiegawcze wobec oskarżonego. Należy podkreślić, iż kara powinna w szczególności spełniać swe funkcje w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej, które to funkcje oddziaływania kary są najistotniejsze przy wyborze jej rodzaju. Kara powinna być skuteczna w wykonaniu, aby odniosła swoje cele i przyczyniała się do kształtowania się świadomości prawnej społeczeństwa.

Co prawda treść art. 64§1kk nie ogranicza stosowania przepisów o warunkowym zawieszeniu wykonania kary (art. 69§3kk), czy też kar o charakterze wolnościowym – niemniej jednak w niniejszej sprawie po stronie oskarżonego Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem w stosunku do jego osoby dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podobnie jak wyboru innej rodzajowo kary. W ocenie Sądu A. S. jest recydywistą zdemoralizowanym i z całą pewnością nieprzystosowanym do życia

w społeczeństwie, w sposób uporczywy wykraczającym przeciwko ustanowionym normom prawnym. Ewidentnie świadczy o tym fakt dopuszczenia się przez niego ponownie przestępstwa przeciwko mieniu z art. 278§1kk zaledwie kilka miesięcy po opuszczeniu zakładu karnego, gdzie przebywał przez okres kilku lat. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż proces resocjalizacyjny względem jego osoby nie przebiega prawidłowo, a oskarżony nie poczynił żadnych kroków zmierzających do zmiany swojego dotychczas naganego zachowania.

Podnieść należy, iż wszelkie niedogodności wynikające dla oskarżonego z tytułu orzeczonej kary powinny być objęte jego przewidywaniem zanim podjął on decyzję o ponownym wkroczeniu na drogę przestępstwa i nie mogą obecnie wpływać na złagodzenie odpowiedzialności.

Reasumując – w przekonaniu Sądu – wymierzona oskarżonemu kara, jej rodzaj i wysokość jest adekwatna do stopnia winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu i spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do samego oskarżonego jak i osiągną swoje zadania w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Co więcej tak orzeczona kara utwierdzi oskarżonego i społeczeństwo w przekonaniu, iż prawo karne nie pozostaje jedynie „na papierze”, a każdy poniesie odpowiedzialność w przypadku jego naruszenia.

Jednocześnie zgodnie z dyspozycją art. 63§1kk na poczet orzeczonej wobec A. S. kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres jego zatrzymania w sprawie od dnia 24 marca 2015 roku godz. 14.00 do dnia 25 marca 2015 roku godz. 15.35.

Wobec takiego rozstrzygnięcia (bezwzględna kara pozbawienia wolności) – nota bene zgodnie z wnioskiem oskarżonego, Sąd w oparciu o dyspozycję art. 624§1kpk zwolnił A. S. od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa. Nie bez znaczenia pozostaje także, że oskarżony jest osobą bezrobotną, podejmującą prace dorywcze, mającą na swym utrzymaniu dwóch małoletnich synów w wieku 9 lat i 2 miesięcy.